

„Strhující thriller!“

Shari Lapena,
autorka bestselleru
Manželé odvedle

VÝMĚNA

Dobře si rozmyslete,
koho pustíte k sobě domů...

REBECCA FLEET

Výměna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Fleet
Výměna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÝMĚNA

Dobře si rozmyslete,
koho pustíte k sobě domů...

REBECCA FLEET

2019

Klíč vklouzne do zámku a otočí se, lehce a plynule jako stříbrná rybka. Když jsem včera v noci ležela v posteli, pozorovala mihotavé stíny větví za oknem a přemýšlela o tomto okamžiku, měla jsem pocit, že to bude mnohem těžší. Představovala jsem si skřípající kov. Tíhu otevírajících se dveří. Po tom všem, čím jsem si prošla, než jsem se dostala až sem, by si to větší námahu zasloužilo. Ale je to snadné – dokonce cítím určité rozčarování. Skořápka rozmáčkнутá v dlani a odhozená na zem.

Dveře se otevírají a přede mnou se rozbíhají naleštěná borovicová prkna podlahy vstupní haly. Z ornamentální vázy trčí zelené větvičky poseté lesklými, uměle vypadajícími bobulkami. V odrazu zrcadla vidím řadu zarámovaných fotografií lemujících protější stěnu. Vstupuju dovnitř a tiše za sebou zavírám dveře. Rychle procházím halou otočená zády ke stěně. Nebudu si je prohlížet. Ještě ne. Ale brzy.

Kuchyně ve venkovském stylu s bledě zelenými doplňky, umně ověšená pánvemi a svazky sušených bylinek, vypadá v tomhle městském bytě ve třetím poschodí poněkud nepatříčně. Na dubovém stole leží vytržený list papíru hustě popsaný inkoustovým perem. Stojí na něm: Vítejte! Instrukce ke všem spotřebičům najdete v zelené složce v kuchyni. Chléb, mléko atd. jsou v led-

niče – poslužte si. Pokud budete cokoliv potřebovat, zavolejte. Užijte si pobyt a buďte u nás jako doma! Caroline. *Dlouho hledím na její jméno. Ten sebejistý tah písmene C, inkoustová kaňka táhnoucí se od tečky nad i přes celý papír. Opatrně se polštářkem palce dotýkám kaňky, jako by se mi mohla otisknout na kůži, i když je jasné, že už je dávno suchá.*

Nakonec se zvednu a jdu si udělat kafe. Zařídím se tak, jak mi navrhla Caroline. Jako doma. Sednu si ke stolu, piju kávu a představuji si další místnosti, které čekají, až je prozkoumám. Tajemství, která se v nich možná ukrývají, zachumlaná do jejích věcí a čekající, až je odhalím. Vzpomínám si na lišku, kterou jsem dnes ráno míjela cestou autem. Soustředěně se věnovala nějaké neidentifikovatelné zdechlině a její packy se leskly čerstvou krví, jak se snažila získat to, po čem toužila. A tohle bude stejné. Špinavé a nepříjemné. Takhle to zkrátka být musí. Já to tak chci. Je to jediný způsob, jak se tomu všemu dostat pod kůži.

NA DOVOLENÉ

Caroline, květen 2015

Když zahneme do ulice, jako první mě napadne, že všechny domy v ní vypadají stejně. Upravené nabílené kvádríky s malými hranatými okénky a mírně svažitými střechami. Téměř na všech parapetech leží truhlíky jednotně osázené bílými a purpurovými maceškami, jako by podléhaly nějakému předepsanému způsobu oblékání. Bude tu tak třicet domů, které vypadají, že právě sjely z montážní linky.

„Vítej na předměstí,“ říká Francis a šklebí se do slunce, jehož paprsky protínají čelní sklo našeho auta. Jedeme dál ulicí. „Doufám, že jsi spokojená.“ Jeho hlas zní záměrně nevrlé, skoro posměšně.

„Není to tak zlé.“ Odpovídám automaticky, dříve než si vůbec stačím rozmyslet, jestli to tak doopravdy myslím. Tohle se nám poslední dobou stává poměrně často. Taková rychlá konverzační přestřelka. Bum, bum, tam a zpět. Soupeřivé, ale nikoliv výhrůžné. Jako dvě děti pošťuchující se na hřišti. Francis na mne pohlédne koutkem oka a ušklíbne se.

Dívám se z okna, a jak pomalu projíždíme úzkou ulicí, znovu přemýšlím o těch domech. Když se zadívám pozorněji, všimnu si drobných doteků individuality, kterou se jim majitelé pokusili nenápadně vtisknout. Křiklavě natřená vrata garáže tady

a elegantní zlaté číslo domu tamhle. Jeden z domů, číslo 14, je o něco méně úhledný než ostatní. Jeho zdi jsou trošku špinavé, trávník delší a dlouho nesečený, prorostlý plevellem.

„Tihle se na to nějak vykašlali,“ říkám a ukazuji na dům. „Sousedská hlídka si na ně došlápne,“ pousměje se Francis. Myslím, že mě vlastně moc neposlouchá.

„Dvacet jedna, že?“ ptá se a rovnou zatáčí na příjezdovou cestu. Prohlížím si dům a hledám na něm něco specifického, ale nic nenacházím. Trávník je pečlivě upravený a okna zdobí bílé závěsy bez vzoru. Světla uvnitř jsou zhasnutá a ve spodních oknech osvětlených reflektory našeho auta na chvíli zahlédnu odraz vozu i našich dvou tmavých siluet sedících vedle sebe. Z nějakého důvodu ve mně ten obrázek vyvolá mírné znepokojení – jemný, iracionální impuls, který zmizí tak rychle, jak se dostavil.

„Vypadá to dobře,“ říkám, odepínám si bezpečnostní pás a otevírám dveře. Venku je chladněji, než jsem si představovala. Vítr mi prohrábne vlasy vzadu na krku. Francis se škrábe ze sedadla řidiče a s přehnaným výrazem utrpení si protahuje ztuhlé nohy. Cesta z Leedsu nám zabrala něco přes čtyři hodiny – nic hrozného, ale přesto dost na to, aby se člověk cítil poněkud otupělý z toho, jak byl příliš dlouho zavřený a bez pohybu. Kdysi bychom se bývali v řízení střídali, ale nedlouho poté, co jsem se mu přestala nabízet, se on přestal ptát.

„Hm, zatím jo. Ještě pár hodin a mohli jsme být v Paříži,“ zabrblá Francis a ušklíbne se na mě. „Romantická procházka po Champs-Élysées, příjemný šálek café au lait a croissant by mi zrovna bodly.“

„Já vím,“ připouštím, „ale připadalo mi to příliš komplikované a trošku moc daleko na to, že jsme nechali Eddieho doma. A vůbec. Zkus to tentokrát brát jako zkoušku. Uvidíme, jak to půjde. Třeba příští rok...“

Tohle už známe. Od začátku byly Francisovy plány na tenhle dovolenkový týden daleko ambicióznější než ty moje.

A přesto se v okamžiku, kdy jsem váhavě nadhodila možnost výměny domů, jeho energie proměnila během pár vteřin z apatie v téměř manické nadšení. Byl tak vděčný za něco, v čem spatřoval mou iniciativu, že jsem mu raději zamlčela plnou pravdu: že jsem se na stránce výměny domů zaregistrovala bez zvláštního úmyslu v nějakém momentě lenošivého nicnedělání už před mnoha měsíci a v podstatě na to zapomněla. Jen náhodou jsem si všimla zprávy z portálu, když jsem procházela spamy v e-mailové schránce a hledala nedoručené zprávy od kamarádky. *Někdo si s vámi chce vyměnit dům!* Chytla jsem se jako rybka na háček. Klikla jsem na odkaz a bylo to: zdvořilá, neutrální zpráva od někoho, kdo se podepsal jako S. Kennedy, vyjadřovala zájem o pobyt v našem bytě v centru Leedsu a nabízela výměnou dům v Chiswicku, pokud se nám podaří najít pro obě strany vhodný termín.

Prolítla jsem si fotky domu číslo 21 na Everdene Avenue – ničím zvláštní, s čistými zdmi a udržovaným trávníkem na předzahradce. Ale abych řekla pravdu, moc pozornosti jsem jim nevěnovala. Jediné, na co jsem myslela, bylo, že se nám tady nabízí šance změnit za minimální náklady na chvíli prostředí. Týden mimo domov jen pro nás dva, pokud se máma bude moct postarat o Eddieho. Dost blízko Londýna na to, abychom si zajeli něco prohlédnout, a dost daleko na to, abychom se mohli cítit mimo město. O měsíc dříve jsme si pohrávali s myšlenkou dovolené ve Španělsku, ale nakonec jsme to nechali být. Příliš drahé, příliš mnoho zařizování. Nebo alespoň tak nějak jsme si to říkali. A možná se Francis trochu vyděsil při představě exotického hotelového pokoje a večerů při svíčkách na terase zalité vůní mimóz.

Francis šmátrá pod květináči umístěnými podél domu a hledá klíč. „Připrav se na nejhorší,“ říká a vytahuje ho. „Teď objevíme v kuchyni hromadu mrtvol.“

Obrácím oči v sloup a ignoruju mrazení, které mi přeběhlo po zádech. Ačkoliv jsou jeho slova směšná, nemůžu si pomoci, ale cítím, že to, co děláme, je vážně divné – zabydlet se v domě někoho cizího. Vzpomínám si na pořad, který jsem viděla před pár měsíci v televizi: nějaký šílenec pobíhal po domě, v němž údajně strašilo, a neustále mumlal něco o tom, jak jsou zdi nasáklé tragédiemi, které se v něm odehrály. Připadalo mi to směšné, ale té noci se mi zdálo, že procházím ztichlými pokoji a chladnými temnými chodbami a vdechuju těžký vzduch, kterým jsou prosycené.

Francis odemyká vstupní dveře a otevírá je dokořán. Chvilí stojíme tiše a nehybně na prahu domu. „Takže,“ říká nakonec, „nebylo třeba se obávat. Policajti už tu byli před námi a stihli všechno uklidit.“

Pousměju se, ale jinak se soustředím na naše nové prostředí. Je to ten nejprázdnější dům, jaký jsem kdy viděla. Na stěnách nevisí vůbec nic, ani zrcadlo. Světlá borová podlaha a hladké dveře otevírající se do téměř prázdných pokojů. V obýváku stojí, jako nějaký nehybný monolit, černá kožená pohovka a pak už jen knihovna s několika knihami. Na konci chodby nahlédnu do kuchyně – prázdný dřevěný stůl a lesklá trouba, která vypadá, jakoby ji tam právě nainstalovali.

„Je tohle... normální?“ ptá se Francis, opatrně prochází chodbou a postupně nahlíží do jednoho pokoje za druhým. Pak mě následuje nahoru. „Chci říct, že to není příliš...“

„Útulné,“ dokončuju větu za něho a vcházím do ložnice. Vypadá jako exponát z výstavy moderního umění. Manželská postel je pečlivě ustlaná a překrytá čokoládově hnědou pokrývkou, vedle stojí nízká skříňka a v rohu místnosti šatní skříň, ale stejně jako ve všech ostatních pokojích zde chybí jakékoliv osobní věci.

Na jednom z polštářů leží bílý list papíru pečlivě přeložený napůl. Přejdu místnost a vezmu jej do ruky. Dopis je napsaný na stroji malým písmem a vycentrovaný do středu stránky. *Drahá*

Caroline, píše se v něm, doufám, že si svůj pobyt užijete. Informace jsou ve složce v kuchyni. Prosím použijte cokoliv, co najdete. S.

Čtu vzkaz Francisovi, který se nekontrolovaně rozchechtá ještě dříve, než ho dočtu. „Co je?“ ptám se podrážděně. „Co je na tom tak k smíchu?“

Francisovi chvíli trvá, než se uklidní. „Tak, čím bych začal? Jak je to adresováno přímo tobě, jako bych já byl jen kus sekané. Představa, jak používáš to cokoliv – tedy to naprosté nic, co se zde, jak to tak pozoruju, nabízí. Fakt, že ten dopis leží na posteli jako nějaké milostné psaníčko, až na to, že je to ten nejméně romantický vzkaz, s jakým jsem se kdy setkal. Celé je to takové...“

„Dobře, dobře.“ Zmačkám dopis do kuličky a hodím ho po Francisovi. „Jsem si jistá, že to mysleli dobře,“ rozesměju se. „A ano, je to poněkud strohé, ale my přece nebudeme celou dobu sedět v baráku, nebo snad ano? Vyrazíme do Londýna, zajdeme si někam na večeři. To jsme přece měli v plánu, ne?“

Francis pokrčí rameny. „Jo, jasně že jo. Ale nejen to.“

Pohlédnu na něj a jako mávnutím kouzelného proutku se atmosféra proměňuje a smích utichá někde v prostoru mezi námi. Ticho trvá příliš dlouho, a já s tím nic nedělám. Opírám se o stěnu ložnice a pozoruju chladný jas slunečních paprsků pronikajících skrz střešní okno. Nemusím se na něj dívat, abych poznala, co se mu zračí ve tváři: ztracenost a prázdnota, zvláštní směsice vzdoru i lítosti.

„Fajn...,“ říkám, jen aby se už nemlčelo, a zároveň cítím, jak se mě začíná zmocňovat panika. Chybí mi Eddie a ten most, který mezi námi díky sdílené lásce a pozornosti, kterou mu věnujeme, tvoří. Teď vnímám jen nečekanou, klaustrofobní úzkost z pocitu uvěznění v tomhle neznámém domě se svým manželem na celých sedm dní. Každá hodina může být potenciální nášlapnou minou, kolem které je třeba se pohybovat opatrně, aby nevybuchla a nepoškodila to stále velmi křehké příměří, na němž jsme pracovali uplynulé dva roky. Vlastně to tak zvláštně sedí – prázdný

dům, v němž se není kam schovat. To přece bylo naším záměrem. Oba už jsme unavení z věčného skrývání. Dříve či později budeme muset vystoupit na světlo, podívat se, kým vlastně jsme, a zjistit, zda to stačí, nebo ne. Otírám si tvář dlaní a cítím, že je vlhká.

„Pojďme si vybalit!“ Francisův hlas zní uvolněně a vesele. Vrhá se na kufr ležící na posteli, vytahuje naše oblečení a uhlazuje pokrčené kousky. „Stejně ho chci co nejdříve odklidit z cesty.“ Usmívá se a já cítím jeho vřelý pohled. Myslím, že vím, co chce tím úsměvem říct. Je na čase pohnout se z místa a pohřbít ten divný moment zpátky tam, odkud se vynořil.

„Skočím si do koupelny,“ říkám, „a pak ti přijdu pomoci.“ Potřebuji chvilku pro sebe a své pocuchané nervy. Srdce mi divoce bije. Procházím chodbou ke koupelně. Moje kroky znějí na vyleštěné dřevěné podlaze nečekaně hlasitě. Jejich ostrá ozvěna protíná ticho kolem a já cítím, jak přidávám do kroku. Na krátkou chvíli mi to připomnělo okamžik, kdy jsem jako malá pospíchala chodbou ze svého pokoje do ložnice k rodičům s divným pocitem, že tam nejsem sama.

Zaplaším tu vzpomínku a otevřu dveře do koupelny. Je to další zářící nedotčená místnost, vydrhnutá k dokonalosti: mramorové povrchy a nerezové baterie. Okno je na pár centimetrů pootevřené. Škvírou proniká jemný závan větru a pohrává si s línkem mé košile.

Chci se pohnout vpřed, ale zůstávám stát přikovaná k prahu, pohled mám fixovaný na vázu umístěnou na okenním parapetu. Je v ní krásně naaranžovaný pugét pudrově růžových růží, které se zrovna chystají rozevřít poupata. Snažím se zbrzdit myšlenky, ale jsou příliš rychlé. Tělo mi zaplavuje pocit zoufalství – ta setina sekundy, kdy člověk pocítí nevyhnutelnost toho, co se vzápětí stane. Vzpomínky nemilosrdně udeří a jsou až příliš živé na to, aby je člověk ignoroval. Všechny ty měsíce úzkostlivého popírání a potlačování, a stačí jediný pohled na pár stočených okvětních lístků, a je to tu. Jsi zpátky v mé hlavě.

DOMA

Caroline, prosinec 2012

Probouzím se a jsem zase sama. Ve spánku jsem se vymotala z klubíčka a natáhla napříč postelí až na jeho polovinu. Už si nepamatuju, zda jsme usínali společně, nebo ne.

Hodiny na nočním stolku ukazují čas – tři čtvrtě na sedm. Pokoj je naplněný tupým, šedivým světlem, které se prodírá skrz zatažené závěsy. Ležím ještě dalších pět, deset minut a poslouchám, jestli v tichu nezaslechnu nějaký zvuk. Nic. Pomalu se zvedám z postele a oblékám si župan. Cítím, jak se mi do spánků rozlévá bolest, a tak sahám po sklenici vody na nočním stolku. Je prázdná. Stejně ale zašmátrám v zásuvce po lahvičce s léky proti bolesti. Dva nasucho polykám a jejich křídový povrch mě zaškrábe v krku. V zrcadle vedle dveří na okamžik zahlédnu svůj obličej a udělá se mi mdlo. Bledé tváře a kolem očí rozmazaná řasenka. Už málokdy se obtěžuju večer odlišit. Jako u mnoha dalších věcí se smysl takového konání vytratil tváří v tvář námaze, kterou vyžaduje samotné bytí.

Potichu vstupuji do předsíně. Teď slyším tiché, ale neustávající zvuky, které se linou z obývacího pokoje: dramatická hudba a naléhavě znějící hlasy. Zatlačím do dveří a nakouknu dovnitř. Zářící monitor počítače nevýrazně osvětluje temnotu pokoje. On sedí uvnitř. Hlavu opřenou o dlaň, loket pohodlně spočívají-

cí na opěrce pohovky. Zírá na obrazovku. Asi nějaký skandinávský detektivní seriál: krémový a béžový nábytek, vyčerpaní muži v uniformách vydávající úsečné příkazy v nějakém cizím jazyce.

„Francisi,“ ozvu se, ale on nereaguje.

Opřu se o roh sedačky a zachvěju se zimou. „Nepřišel jsi do postele,“ pokračuju. Jen hádám, ale on neprotestuje. Neznametelně pokrčí ramený.

„Usnul jsem tady,“ opáčí nakonec. „Pak jsem se probudil.“ Jeho pohled je plytký a skelný, stále přilepený k monitoru. Poslední dobou se nezdá, že by kromě spánku dělal cokoli jiného, ale přesto, když se na něj podívám, připomíná mi černobílé fotografie zajatců, které mučitelé drželi po mnoho dní vzhůru.

„To je škoda,“ říkám, jen abych nějak reagovala. Pokud ho něco budí a drží vzhůru uprostřed noci, nemám vůbec tušení, co by to mohlo být. Jeho hlava už dávno není otevřenou knihou, v níž jsem mohla číst. Kdysi jsem do ní pronikala tak snadno. Vnímala jsem jeho myšlenky, jako by byly moje vlastní. Teď je z jeho mysli pevnost. Snažím se k ní ve tmě najít klíč, ale nikde ho nevidím.

Seriálová epizoda je u konce. Na obrazovce se rozeběhnou titulky, které na šedobílém pozadí působí drobně a rozmazaně. Rozezná se hudební doprovod. Takové ty zlověstné a neúprosné tóny, při nichž se cítím, jako bych se dusila. Vnímám, že má kůže je horká. Na malý okamžik mám pocit, že omdlím. Intenzivně zamrkmám a sevřu ruce v pěst. „Jdeš dneska do práce?“ ptám se. „Nějaké schůzky?“ Při té otázce si uvědomuju, že už si vlastně ani nepamatuju, kdy byl naposledy na klinice. Zkouším si představit toho muže vedle sebe, jak sedí v terapeutickém křesle a naslouchá pacientům. Je to až znepokojivě obtížné.

Francis vypadá poněkud rozmrzele, jako bych mu připomněla něco nepříjemného. „Ne.“

„Fajn.“ Zaváhám a vím, že bych neměla pokračovat. Ale je pozdě; slova vyvěrají na povrch a derou se mi nezadržitelně z úst. „Tak co budeš dneska dělat? Máš nějaké plány?“

Francis zaklapne notebook a ponoří nás oba do tmy. „Ne,“ opakuje po chvíli. Rozeznávám jeho profil a chvíli ho pozoruju. Přeju si, aby se otočil a podíval se na mne, ale on se ani nehne. Nakonec vstává a odchází.

V koupelně si odstraním zbytky starého make-upu a nanesu si nový. Soustředím se na jednotlivé kousky své tváře a detailně opravuji jeden za druhým. Natru si silnou vrstvu podkladu, opatrně nanesu oční stíny a pak ke koutku očí černou linku. Nakonec беру do ruky tmavě růžovou rtěnku a pomalu jí obkroužím rty. Stisknu je k sobě a zafixuju barvu. Teprve pak odstoupím a podívám se na celý obličej. Vypadám dobře. Líp, než bych měla. Ani tak ale nemám chuť dívat se do vlastních očí. Bojím se, že tam uvidím něco, co vidět nechci. Zklamání, možná. Nebo smutek. Cokoliv.

„Mami, mami.“ Eddieho plačtivý hlas se rozléhá předsíní. Kouknu na hodinky. Je už půl osmé. Máme jen hodinu na to, abychom se připravili a vypadli z domu. Pak rychle do školky, autobusem zpátky do města a do kanceláře, osm hodin za pracovním stolem s vidinou Francise, který trčí sám v našem bytě. Budu přemýšlet nad tím, co dělá, na co myslí. Už jen ta představa mě vyčerpává.

Jak kráčím chodbou a otevírám dveře do Eddieho pokoje, přichází slastně lákavá myšlenka. *Mohla bych jít zpátky do postele.* Zavolám, že je mi špatně, zavrtám se do peřin a budu spát dalších osm nebo devět hodin. Ale nemůžu.

„Dobré ráno!“ zacvrlikám a roztáhnu závěsy. Ohnu se k postýlce a vezmu Eddieho do náruče. Cítím jeho malé teplé prstíky, které se mne drží kolem krku.

Rutina může začít. Oblíkat, nasnídat, umýt zuby. Pěkně jedno po druhém. Takhle zkrátka procházíme životem. Takhle to chodí.

„Co myslíš,“ ptám se Eddieho, „co budete dneska ve školce dělat?“

Skloní hlavu na stranu, aby zdůraznil, jak usilovně přemýšlí. „Nevím,“ říká pomalu. „Asi si hrát.“

„To zní docela dobře.“ Usmívám se a on se rozzáří, jako by si byl vědom toho, že to bylo něčím vtipné. „No, každopádně si to dneska krásně užij,“ dodávám.

O půl osmé mu dvacetkrát pročísnu blond vlasy. V duchu to počítám. Něco si potichu brumlá a v klíně pohybuje dvěma plastovými zvířátky. Vypadá to na nějakou komplikovanou hru. „Co dělají?“ ptám se, ale on neodpovídá. Jen se na mě podívá a přivře oči s výrazem, jako by nevěřil svým uším. Občas mě jeho pohledy opravdu zaskočí. Vypadají tak zvláště, dospěleji, než by u dvouapůlletého kluka měly.

Dočešu ho a uhladím mu tričko. „Běž se rozloučit s tatínkem,“ vyzvu ho a Eddie se nadšeně rozeběhne do obývacího pokoje. Slyším Francisův hlas, jak ho chválí, připomíná mu, aby byl hodný a užil si krásný den. Zní to příjemně, dokonce láskyplně. Úplně normálně. To mi dodá nadšení a spěchám předsíní za nimi. Jsem si jistá, že se usmívá a hladí Eddieho po vlasech.

„Tak vyrazíme.“ Eddie vyklouzne z pokoje. Ví přesně, co má dělat. Běží ke vstupním dveřím a čeká na mě. V momentě, kdy vyběhne z pokoje, se atmosféra okamžitě mění. Francis znovu usedá na sedačku, otevírá notebook a zahledí se do monitoru.

„Dobře,“ říká bezmyšlenkovitě.

„Nezapomeneš vyzvednout Eddieho? Dneska máme v práci tu párty. Pamatuješ...“

Vzhledne a vypadá podrážděně. „Já vím!“ vyštěkne. „Už jsi mi to říkala třikrát nebo čtyřikrát.“

Spolknou ironickou poznámku, která se mi dere do pusy – že to, co si poslední dobou pamatuje, se zdá být opravdu zcela nahodilé, přefiltrované přes jakési neviditelné síto, které sice zachytí každý náznak slabosti nebo bezohlednosti, ale data, časy a schůzky nechá propadnout, jako by to byl jen prach. „Fajn,“

říkám a cítím, že můj hlas zní hrubě a nepříjemně. „Nečekej na mě.“ Tohle malé klišé zní poněkud nadbytečně.

Francis se opře zpátky do sedačky a krátce si povzdechne. Zní to tak poraženecky, až se mi zježí vlasy vzadu na krku. „Ahoj,“ pronese ještě bez špetky emocí, a mne najednou napadá, jaké by bylo se ho dotknout. Co všechno by se změnilo, kdybych si k němu klekla, položila mu dlaň na čelo, pohládila ho po vlasech a políbila ho na rty. Ta myšlenka je zvláště podmanivá, ale nemůžu se pohnout z místa.

Loučím se s ním a přemýšlím, co ještě říct, ale nic mne napadá.

V baru je horko a přitímí, zdi zdobí vánoční osvětlení. Kouknu na hodinky. Skoro deset. Těhle párty jsem se děsila. Neuměla jsem si představit, že bych se dokázala dostat do nějaké sváteční nálady. Ale teď, když tu jsem, najednou cítím úlevu. Mám dojem, že poslední dobou jsem jen jako lapená v pasti lítala mezi domovem a kanceláří. Jedinou výjimkou byla jedna podivná večere s kamarádkou, plná lží a otřepaných frází, která skončila v devět večer. Už je to dlouho, co jsem byla venku s partou lidí a oblečená v krátkých třpytivých šatech, do kterých jsem se po práci převlékla.

Pohled mám sklopený do klína a dlaní si uhlazuju šaty na stehnech. Pozoruju, jak se třpytí, a z nějakého důvodu se začínám usmívat. Uvědomuju si, že už jsem asi dost opilá. Hlavu mám příjemně otupělou. Naproti přes stůl zvedá Steven hlas v marném pokusu získat trochu manažerské autority a pronáší přípitek. „Všichni jsme tvrdě pracovali...,“ zaslechnu. „Nastává čas slavit a těšit se na další rok, v němž nás čeká...“

Ať už nás čeká cokoliv, ztrácí se to ve všeobecném veselí a cinkotu sklenic. Stejně na tom v podstatě nezáleží; ve světě prodeje médií je dobré jen to nejlepší, čeho můžeme dosáhnout. Beru do ruky skleničku a připojuju se k přípitku. Nápoj mi vy-

stříkne na ruku, ale mně je to jedno. Zbytek polknu a hrdlem mi projede pálivá chuť alkoholu. Poslední dobou moc nepiju. Točí se mi hlava a musím na toaletu. Žduchnu do Julie, která sedí vedle mě, a naznačím jí, že chci projít ven. Vysune se z lavice a téměř upadne do klína jednoho ze služebně starších kolegů, kterému to, jak se zdá, vůbec nevadí. „Nemusíš spěchat zpátky,“ volá na mne a nápadně mrká. S přátelským výrazem obrátím oči v sloup, ale přesto cítím něco jako závist.

Prodírám se k baru. Hudba kolem je ohlušující, ale v hlavě i tak slyším klapot svých vysokých podpatků na naleštěné podlaze, pravidelně a rytmicky vibrující celým mým tělem. Nad hlavou mi září reflektory a odrážejí se v kovově lesklé ploše barového pultu. Zhlédnu Carla, jak čeká v davu, než na něj přijde řada. Se skloněnou hlavou sleduje telefon a mžourá do rozzářeného displeje.

„Takhle se na řadu nikdy nedostaneš,“ prohodím, když kolem něj procházím. Zvedne hlavu a usměje se, zastrčí si telefon do kapsy a obrátí pohled k baru.

„Jo,“ odpovídá. „Trošku jsem se zapomněl. Trvá to celou věčnost. Už si ani nepamatuju, kdo co chtěl.“

„Prostě vezmi pár limonád,“ pokrčím rameny a ušklíbnu se.

„Správně,“ přitaká. „Všichni už jsou tak nametení, že si stejně ničeho nevšimnou.“

„Až na tebe,“ opáčím.

„Nebo na tebe. My jsme ti rozumní.“

„Přesně.“ S Carlem je snadné se takhle pošťuchovat. Tak snadné jako dýchat. Osmnáct měsíců pět dní v týdnu přecházení po stejném koberci se přetavilo v přátelství, kterého si vážím. Je téměř o deset let mladší než já, ale máme stejný přístup k práci, kterou děláme – zažíváme stejnou směsici nudy z každodenní rutiny, frustrace z kolegů a občasné záchvěvy nadšení a zájmu.

„Bavíš se?“ Carl se odkloní od baru, jako by zapomněl, že je třeba upoutat barmanovu pozornost.

„Jo, je to skvělé,“ říkám a nakláním se dopředu, snad abych to ještě zdůraznila. V tu chvíli se mi ale podlomí kotník a zavrávám. Rukáv jeho saka se mi otře o holou kůži paže.

„Opatrně.“ Zachytí mě a v jeho pobavených tmavých očích se odráží světla baru.

„Promiň,“ směju se, „neměla jsem v úmyslu na tebe takhle vltnout.“ Je to vtip, takový ten lehce flirtující, kterými se občas v kanceláři častujeme, ale v tomhle prostředí – v parfémem provoněném přítmi osvětleném červenými reflektory a v sevření davu kolem nás – to vyznívá trochu jinak. Poněkud dvojsmyslně. Ve vteřině mne poleje stud. Podívám se mu do očí a cítím, že v tom náhlém tichu, které se mezi námi rozhostilo, je něco zvláštního. Pak Carl pokrčí rameny a usměje se.

„Bez obav,“ opáčí klidně. „To budou asi ty limonády.“ Rychle se ode mě odvrátí, mávne na barmana a začne vyjmenovávat celý seznam nápojů. Zdá se, že úplně nahodile. Párkrát se zhluboka nadechnu, abych se trochu srovnala. „Tak,“ obrací se zase na mne, „jak se vůbec máš?“

„Mám se fajn.“ Otázka je příliš obecná, než aby stálo za to zabíhat do detailů. „Na pokraji zhroucení,“ snažím se to trochu rozvinout. „To byl vtip,“ dodávám o chvíli později, i když to tak docela není pravda.

Carl se opře o bar a založí si ruce na prsou. „Doma je to pořád špatné?“

Pokrčím rameny. Přímá narážka na Francise je mi nepříjemná, ale zároveň si uvědomuju, že jsem na něj v podstatě celý večer nemyslela. Před očima mi vyvstane známý obraz – jeho tělo apaticky rozložené na gauči, jeho duch ztracený ve spánku nebo omámení, v rohu svítí do studené šedi pokoje lampa – a zase rychle zmizí. „Nic moc,“ musím přiznat. Přemýšlím, jestli bych neměla říct něco víc, ale nenacházím správná slova. Carl ví o situaci doma víc než kdo jiný, ale přitom se nám daří udržovat rovnováhu mezi přátelskou otevřeností a respektem k soukromí

toho druhého. Dnes v noci bych tuto rovnováhu ale hledala jen těžko. Mám takový mlhavý dojem, že pokud začnu mluvit, tak se nezastavím.

Soustředěně se na mne dívá, ale když promluví, jeho hlas zní uvolněně. „No, kdybys potřebovala rameno, na kterém by ses vyplakala, víš, že jsem nablízku.“

Přikývnu. Vím, že bych měla něco říct, ale hlavu mám na jednu nějak prázdnou. „Raději budu pokračovat na toaletu,“ pronesu a rychle se obrátím k odchodu. Cítím, jak se mi chvějí nohy.

Na toaletě si ošplíchnu obličej studenou vodou a v zrcadle pozoruju, jak mi kapky stékají po kůži. Oči mám doširoka otevřené a vidím v nich vášeň. V červeném světle doslova září. Po otočím hlavu a sleduju svůj profil. Dívám se, jak vypadám z tohohle úhlu a pak z jiného. Místnost kolem mne se houpe, a tak rychle zamrčkám, abych se trochu srovnala. Poslední drink a vyrazím domů.

Po celou další hodinu sedím v těsném kroužku s ostatními kolegy, naslouchám jejich konverzaci, ale sotva ji vnímám. Když vstanu, abych se rozloučila, přistoupí ke mně Carl a popřeje mi hezké Vánoce.

„Uvidíme se v novém roce,“ říká. „Užij si svátky.“ Jeho objetí je přátelské. Trvá tak dvě vteřiny, a přesto ve mne probudí cosi neznámého, něco, co nedokážu pojmenovat, abych si mohla uvědomit, o co jde.

„Ty taky,“ opáčím. „Měj se,“ a vyrazím z baru. Srdce mi zase prudce bije, a když vystoupím ven na vzduch, oblečená jen do tenkého kabátku, roztřesu se zimou.

Celou cestu domů se mi nesmyslně vrací těch pár minut u baru. Opřu se hlavou o zamlžené okno autobusu. Takhle jsem o Carlovi ještě nikdy nepřemýšlela – ne vážně – ale v tuto chvíli se nemůžu soustředit na nic jiného. Neškodná malá fantazie, říkám si. Nikdo by mi to nemohl vyčítat. A náhle se roztahuje

opona a já si představuju, jaké by bylo ho políbit. Jaké by bylo po tak dlouhé době políbit kohokoliv. Ta představa je zvláštní a intenzivní. Prsty si mačkám bolavé čelo. Zítra rozhodně nebudu ani perfektní manželka, ani dokonalá matka.

Jakmile dorazím domů, potichu odemknu dveře a vkloužnu dovnitř. Ihned zaslechnu Francisovo chrápání. Po špičkách přejdu ke dveřím do obývacího pokoje a vidím, že spí oblečený na gauči. Zavřu za sebou dveře a odcházím do ložnice. Svléknu si stříbrné minišaty a cítím, jak mne flitry škrábou po kůži. Sundám si spodní prádlo a stojím nahý před oknem. Závěsy jsou roztažené, a než je zatáhnu, na vteřinu zaváhám. Vzadu v hlavě mi vyvstane nejasná myšlenka: náhlá, prostopášná touha být sledována, být viděna.

Skočím do postele a z kabelky vytáhnu mobil. Bliká na něm nová zpráva. Okamžitě je mi jasné, čím jméno se objeví na displeji. Carl.

Rád jsem tě viděl, čtu zprávu. Možná tě potěší, že jsem odešel chvíli po tobě. Musíme zůstat rozumní, že?

Přemýšlím, co bych mohla odpovědět, ale myšlenky se mi rozbíhají a nejsem schopná se soustředit na to, co chci říct. Odložím telefon na noční stolek a otočím se, abych zhasla lampu. Lehnu si na záda, zavřu oči a cítím, jak se se mnou točí svět. Ne že bychom si my dva nepsali, ale tak pozdě v noci to není obvyklé. Ve světle fantazií, které mne pronásledovaly cestou domů, tomu přiřkládám určitý význam. Žádný v tom není, samozřejmě. Nic to nezmění. Je to jedno. Ale už to, jak tady potmě ležím a myslím na něj, je něco, co jsem nedělala hodně, hodně dlouho. A když se o pár hodin později probudím vytržená ze spánku snem, který v podstatě hned zapomínám, ale po němž mám v těle horkost a divný pocit znechucení, myslím na něj znovu.

Uběhne ještě den a půl, než se podívám na fotky v předsíni. Jsou takové, jaké jsem je čekala: zářivá sbírka pečlivě vybraných snímků manželského a rodinného štěstí. Caroline a Eddie v rozesmátém objetí na sněhobílém pozadí, zahalení do vlněných čepic a rukavic; Caroline a Francis se procházejí ruku v ruce po písčité pláži a radostně mžourají do zapadajícího slunce – fotku pravděpodobně pořídil nějaký ochotný kolemjdoucí; všichni tři usazení uprostřed štedrovečerního zmatku plného pestrého balícího papíru a barevných stužek. Jedenáct fotografií. Každá je jiná, zachycují různé momenty na rozličném pozadí, ale jedno mají společné: všechny byly zjevně pořízeny během minulého roku. Není na nich patrný žádný vývoj, žádná historie. Vše, co bylo před tím, chybí.

Těm fotkám nevěnuju tolik času, kolik jsem si myslela. Když na to přijde, jsou to jen obrázky. Nezpůsobují mi ani tolik bolesti, kolik jsem čekala. Štěstí, které zachycují, se vůbec nezdá skutečné, a ten, kdo řekl, že kamera nikdy nelže, evidentně nikdy nebyl v této místnosti.

Vracím se zpátky nahoru do její ložnice a pozoruju nepořádek, který jsem tam vytvořila. Kdokoliv by sem teď přišel, mohl by si oprávněně myslet, že se tu někdo vloupal a řádl jako pomínutý –

věci roztahané hlava nehlava po celé podlaze, skříně a komody otevřené a všechno vyházené ven. S úklidem jsem se opravdu nenamáhala a musím uznat, že jsem byla důkladná. Snad každý hlupák ví, že pokud má žena něco, co chce udržet v tajnosti, schová si to tam, kde spí. Zatím jsem toho sice moc nenašla, ale vím, že se něco objeví. V hloubi duše cítím, že Caroline není typ ženy, která je schopná jen tak vymazat minulost, a to ani přesto, jaký obrázek sebe samé ukazuje ostatním. Ona není ten typ, který se umí jasně rozhodnout. Chce si udržet všechno.

Nemůžeš mít koláč, a zároveň ho sníst. Zvláštní rčení. Nedává smysl, pokud člověk neví, že slovo „mít“ bylo v minulosti užíváno také ve významu „udržet“. Nemůžeš si udržet svůj koláč, a zároveň ho sníst. Nemůžeš být na něčem závislý, a zároveň to zničit. Chtít si udržet vzpomínky, a zároveň doufat, že se jednoho dne probudíš a zjistíš, že jako mávnutím kouzelného proutku zmizely z tvé paměti... Chtít pečovat o to, co máš, a zároveň zapálit hranici a zpovzdálí sledovat, jak hoří a sálá... ano. Tohle je něco, co Caroline i já tak důvěrně známe.

NA DOVOLENÉ

Caroline, květen 2015

Vstanu brzy a v naleštěné kuchyni připravím snídani. Její prázdnota je překvapujícím způsobem uklidňující; doma se v ní můžu sotva hnout, jak je plná různých krámů. Někdy si představuji, že dělám to, o čem čtu v časopisech – vyhazuju všechno, co máme, a začínám nanovo s čistým štítem. Lidé, kteří o tom mluví, většinou vypadají osvobození až k bodu šílenství – manické úsměvy, oči doširoka otevřené, horlivý pohled. Ale když na to přijde, tak si nedovedu představit, že bych to vážně udělala. Francis je typický shromažďovač, a já bych ani nevěděla, odkud začít.

V lednici jsou vajíčka a mléko a při rychlém průzkumu minimalistických skříněk objevuju pytlík mouky. Umíchám těsto na palačinky a rozpálím pánev. Snažím se být aktivní, ale zatímco míchám a nalévám těsto na prskající olej, nepřestávám myslet na květiny na koupelnovém parapetu. Jejich obraz mi neustále vyskakuje před očima a růžově probleskuje v zákoutích mojí mysli.

Takové věci se mi dříve stávaly často. Téměř na každém kroku mě dostávala hudba znějící z obchodu nebo útržek věty z úst náhodného kolemjdoucího. Všechno mi tě připomínalo a bylo to tak snadné – pořád jsi byl na nejvyšší příčce. Bylo to stejné,

jako když jsme se kdysi zasnoubili s Francisem, a já si, kamkoliv jsem se hnula, začala všimát dalších čerstvě zasnoubených žen. Bylo jednoduché je rozeznat, protože měly na ruce jen ten jediný prstýnek a často byl trošku velký nebo trošku malý, a tak si s ním pořád pohrávaly. Bylo to podobné, až na to, že jsem z toho neměla dobrý pocit. Bylo to podobné tím nejhorším možným způsobem.

Myslela jsem si, že se z toho rychle dostanu. Asi proto, že to bylo tak náhlé a nečekané. Podebírám těsto na okraji pánve, pozoruju, jak probublává a tuhne, a přemýšlím o tom odpoledni tenkrát na trhu. Popadl jsi na stánku kytici růží a řekl, že chceš, abych si je vzala, i když jsi věděl, že si je nemůžu nechat. Pamatuju si na dotek okvětních lístků, jemný a chladivý. A jejich vůni, která mi ulpěla na kůži a držela ještě dlouho poté, co jsem je odložila na nástupišti a odjela vlakem zpátky domů.

Pořád sleduju pánvičku, převracím v hlavě myšlenky, a náhle vnímám zvláštní plíživý pocit za krkem – takové němé varování. Ohlédnu se, ale vidím jen čisté, ničím neposkvřené povrchy osvětlené malými bodovkami rozmístěnými v pravidelných rozestupech. Není tu nic, co by mě mělo znepokojovat, ale nemůžu se zbavit dojmu, že mě někdo pozoruje. Instinkt je silný a naléhavý, stejně jako když dokážeme v noci i přes zavřená víčka pocítit přítomnost cizího člověka v domě.

Venku, bleskne mi hlavou. Přetočím se k oknu, a není to ani vteřina – jen plynulý pohyb stínu, něco, co tu možná bylo, a je pryč. Mohla to být jen hra světla a stínu, ale to stačí. Vykouknu ven a zkouším něco zachytit pohledem. Cokoliv. Úhledný čtvereček trávníku je prázdný, ale mám pocit, že jsem si všimla jemného vlnění listů na protějším konci. Takový ten chvějivý pohyb, který mohl vzniknout, když se jím někdo prodíral pryč z dohledu.

„To jsem chtěl udělat já!“ vyleká mě Francisův hlas. Objeví se za mnou, obejmě mě kolem pasu a krátce políbí na krk. „Nechci, abys celý týden otročila u sporáku.“

„Já vím,“ prohodím. „Neboj. Jen jsem se vzbudila brzy a už jsem nemohla usnout. Tak jsem si říkala, že se do toho pustím.“

„Na co myslíš?“ tváří se ustaraně. „Vypadáš trochu vyděšeně.“

Pohledem zabrousím ke kuchyňskému oknu. Zahrada je prázdná a listí zase klidné. Zavrtím hlavou. „Ne. Nic se neděje.“

„Prima. Jestli jsi si jistá,“ pronese trochu pochybovačně. „Tak si dáme ty palačinky a vyrazíme do Londýna? Říkal jsem si, že bychom mohli zajít do muzea nebo tak něco, dát si oběd někde v restauraci a pak, co já vím, prostě něco dalšího. Co bys měla chuť dělat?“

„Nejsem si jistá... popřemýšlím.“ I když už je to rok, tak slyšet Francise, jak dělá plány a návrhy, zní pořád nějak nově. Každopádně to na mě má zajímavý účinek. Mám chuť se úplně oprostit od zodpovědnosti za to, co bude, a nechat se nést na vlně jeho nadšení. Už nemusím řídit a kontrolovat průběh našich dnů. Už nechci sama rozhodovat, co a kde budeme dělat.

Dáváme si palačinky u dřevěného snídaňového stolu a smějeme se při představě, jak by si je Eddie, kdyby tu byl, zabral všechny pro sebe. Chybí mi zvuk jeho hlasu a přemýšlím, že zavolám matce, jestli je všechno v pořádku. Udělám to odpoledne. Eddie teď bude stejně ve školce a já mám přece odpočívat a užívat si.

„Taky mi chybí,“ říká Francis, jako by mi četl myšlenky. „Určitě se má dobře. Až se vrátíme, tak se bude chtít přestěhovat k vašim.“

„Já vím,“ souhlasím a nakloním se pro polibek. Je delší, než jsem zamýšlela, a tak si říkám, jestli bychom se neměli vrátit nahoru do postele. Unavená po cestě a otřesená pohledem na růže jsem včera na sex neměla ani pomyšlení, ale právě teď se mi ten nápad docela zamlouvá. Jenže váhám příliš dlouho a pocit se vytrácí. Francis sbírá talíře, odnáší je k myčce a povídá mi o nějaké výstavě světél a zvuků, o které slyšel a která by se mi

mohla líbit. Zní to docela dobře. Vlastně je to něco toho druhu, co jsem sama ráda navštěvovala, když mi bylo dvacet. Vždycky jsem si pečlivě vybrala oblečení, abych do prostředí správně zapadla. A taky to zní jako něco, co by Francis normálně považoval za zcela nesmyslné a zbytečné.

„Můžeme ale taky dělat něco, co bys chtěl ty,“ odvážím se oponovat.

Francis se rozesměje. „Cokoliv chceš ty, je zrovna tak prima pro mě,“ říká. „To je to, co chci.“

Čekám, jestli nepřijde ještě něco, ale jen se na mě netrpělivě dívá. „Tak jo,“ souhlasím nakonec. „Skvělé.“ Na moment pocítím podivný nával mdlob – pocit, jako když praskne vrstva laku. Kdo je ten pan Dokonalý, který uklízí nádobí a klábosí něco o tom, jak mě vezme na výstavu? To není můj manžel, nebo alespoň ne ten, kterého znám.

Zhluboka se nadechnu, zklidním se a čekám, až ten pocit zmizí. A je pryč. „Zaskočím ven do té trafiky, co jsme ji včera zahlédli,“ říkám. „Vzala bych noviny a nějaké drobnosti, než se osprchuješ...“

„Jasně,“ odpoví nenuceně a já cítím úlevu. Potřebuju na pár minut ven, abych si vyčistila hlavu. Chci si tenhle týden užít, a aby se mi to povedlo, musím být ve správném rozpoložení. A to není snadné. Nic automatického. Nejsem si vlastně jistá, zda vůbec ještě bude.

Po cestě z trafiky se loudám. Víím, že Francis ještě nebude připravený. Zahnu do Everdene Avenue, procházím se po chodníku a prohlížím si každý dům, který mímám. Jsou to takové roztomilé krabičky úhledně rozesté kolem cesty, terasovitě po třech nad sebou. Občas zahlédnu stín některého z jejich obyvatel, jak se mihne za oknem jako rybka v potměnlém akváriu. Kdybych se posunula o kousek blíž, mohla bych nahlížet přímo do jejich obývacích. Ve vysokém, úzkém věžáku, v němž teď ži-

jeme, jsme jaksi zavěšeni ve vzduchu. A nebýt občasného halasu hudby a jiných zvuků pronikajících podlahou nebo stropem, mohli bychom si myslet, že jsme tam úplně sami. Je to zvláštní žít s cizími lidmi tak blízko, že se jich téměř můžu dotknout.

Když se blížím k číslu 14, zpomalím ještě o něco víc. To je ten dům, kterého jsem si všimla včera – ten s trochu neupraveným trávníkem a lehce zašpiněnými zdmi. Když přijdu blíž, zaujme mě stříbrná zvonkohra zavěšená u vstupních dveří, která příjemně a jasně cinká v mírném vánku. Zní to až strašidelně. Na chvíli mi to něco připomene, něco nepříjemného, co si sotva uvědomuju, ale hned je to pryč.

Najednou se otevřou vstupní dveře a na prahu stojí mladá žena a vyhlíží do ulice. Bude jí něco přes dvacet. Má na sobě tmavě zelené šaty a nedbale stažené dlouhé blond vlasy jí spadají přes velký černý svetr. „Jste Heather?“ zavolá nečekaně.

„Já – nee.“ Rozpačitě se usměje a zavrtím hlavou. Cítím, jak mi rudnou tváře. „Je mi líto.“

Žena se zasměje a opře se o futra, ruce založené na prsou. „No, to není vaše chyba,“ reaguje zvesela. „Čekám někoho ze St. Mary kvůli jedné dobročinné akci. Myslela jsem, že jste to vy.“

„Chápu,“ odpovídám a dávám se do pohybu. „To je v pořádku.“

„Vlastně,“ otevírá znovu debatu a já se obracím zpět k ní, „myslím, že jsem vás viděla včera přijíždět. Jeli jste do čísla 21, že?“ Někdy mezi řečí se odlepila ode dveří, zamířila ke mně a bosá došla až do půlky trávníku. Její tvář vypadá klidně a bezelstně, ale přesto zahlédnu v jejích velkých zelených očích šibalský záblesk, kterým jako by dávala najevo, že my obě dobře víme, že ta úvodní otázka byla jen záminkou.

To je to předměstí, říkám si v duchu, a zadívám se ulicí nahoru. Na závěsového šmíráka mi připadá poněkud mladá, ale řekla bych, že tohle prostředí člověka rychle vyškolí. Představuju si horkou linku kódovaných signálů, které se šíří celou ulicí rych-